

[N. P. Andreassen.]

Jeg vil i denne Forbindelse gerne spørge den højtærede Landbrugsminister: Var der ikke en Mulighed for paa en eller anden Maade at faa dette Spørgsmaal undersøgt ud over hele Landet, saa man kunde blive klar over, hvordan Mulighederne ligger med Hensyn til i det hele taget at faa fat i Tillægsjord. Det er blevet sagt her, at Jorden er ikke i den Grad fordryet som andre Ting, og det er rigtigt, det er den ikke. Men lige saa givet er det, at man ikke kan faa fat i Jord noget Sted, og i alt Fald hvis man skal købe den nøgne Jord i offentligt Køb, uden Besætning og Inventar, saa ligger den paa saadanne Priser, at man maa være meget betænkelig ved at købe ind. Derfor tror jeg, det vilde være rigtigst, om man fik hele dette Spørgsmaal om Tillægsjord draget frem paa en saadan Maade, at det til Bunds blev undersøgt, hvor meget det her drejer sig om, hvor mange Brug der eventuelt kunde hjælpes, og hvor mange der eventuelt slet ikke vil have mere Jord — for det er en Kendsgerning, at mange af disse Smaabrug slet ikke ønsker at faa mere Jord. Derfor siger jeg heller ikke, at der skal skaffes Tillægsjord til 80 000. Hvor mange det drejer sig om, er der ingen, der ved, men at der er mange, der gerne vil have Tillægsjord, det ved vi udmærket inden for Husmandsorganisationerne, hvor Kravet Gang paa Gang bliver fremført fra de saakaldte indeklemt Husmænd.

Hvis man nu spørger, om man ved Hjælp af det Forslag, vi her drøfter, kan faa hele Udstykningsarbejdet i fuld Gang, saa vil jeg sige, at det tror jeg ikke. Jeg tror derimod, at Lovforslaget giver en yderligere udmærket Hjælp med Hensyn til den Udstykning, vi har nu, det hviler akkurat paa de samme Linier som den hidtidige Udstykning. Men at det skulde kunne løse alle de Vanskeligheder, som har hobet sig op i Tiden, det tror jeg slet ikke paa.

Jeg har altid hørt til dem, der gerne vil forhandle sig til Rette om dette Spørgsmaal. Det er blevet sagt af en af de foregaaende Ordførere, at hvis der var noget Spørgsmaal, som var en Samfundssag, saa var det Udstykningsspørgsmaalet. Det er jeg fuldstændig enig med det ærede Medlem i; her foreligger et Spørgsmaal, som griber stærkt ind i hele vor Samfundsudvikling og vort Samfunds Trivsel gennem den Tid, der kommer, og derfor tror jeg, at alle gode Kræfter bør samarbejde om at faa det mest mulige ud af den Situation, vi staar i nu.

Men i denne Forbindelse vil jeg gerne

nevne et Par sideløbende Spørgsmaal, og da først Spørgsmaalet om Nedlæggelse af for smaa Ejendomme. Der sker i Øjeblikket ud over Landet — og er sket i lang Tid — et meget stort Opkøb af smaa Ejendomme, som bliver lagt ind til større Brug. Vi faar i Aarets Løb i Husmandsforeningerne i Hundredevis og atter Hundredevis af Henvendelser om disse Forhold, men vi har ingen anden Vej at gaa end at sende disse Henvendelser videre til Landbrugsministeriet, for at man der kan undersøge, hvad der kan gøres. Jeg synes, det er et meget beklageligt Forhold. Man gør alt muligt for at oprette nye Ejendomme, men hvis man, særlig i en Tid som den nuværende, nedlægger flere, end man kan faa oprettet, saa naar man jo ikke ret vidt.

Jeg vil gerne spørge den højtærede Landbrugsminister, om Loven vedrørende Nedlæggelse af Landbrugsejendomme — den er, saa vidt jeg husker, fra 1922 — virker helt efter sin Hensigt; ellers vilde det maaske være rigtigt, om man tog dette Spørgsmaal op til Overvejelse under Behandlingen af dette Lovforslag. Det forekommer mig at være et sideløbende Spørgsmaal, som udmærket kunde lægges hen til vore Amtskommissioner, saaledes at de fik Indseende med, hvordan hele dette Spørgsmaal udvikler sig. Jeg tror, vi alle kan være enige om, at der er ikke Spor af Mening i, saadan som det foregaar nu. Man kunde ligefrem gøre det til en Betingelse, at en saadan Nedlæggelse af for smaa Brug og Henlæggelse under større Brug overhovedet ikke kunde finde Sted uden med Tilladelse af Amtskommissionerne. Den Kontrol, der nu er dermed, svigter i hvert Fald fuldstændigt, og jeg synes, det er beklageligt for alle Parter, at det er kommet til at ligge saadan. Jeg ved godt, at der er en Del Sammenlægninger, der er baade rigtige og forsvarlige, og saadanne Sammenlægninger skal selvfølgelig have Lov til at foregaa. Hvis f. Eks. Huset næsten kun er til at bruge, naar Bruget bliver sammenlagt med et andet, og Beliggenheden og meget andet taler for det, er der ikke noget at sige til det; men det kunde jo ingen bedre end Kommissionen dømme om. Jeg vilde meget gerne, om Landbrugsministeren vil svare paa dette Spørgsmaal.

Med Hensyn til Fremtiden er Forholdet unægtelig det, at der er Vanskeligheder for denne Udvikling paa mange Omraader. Det, der foregik efter 1919 — det Aar, da vi fik det store Jordlovskompleks —, var Aflevering af Jord fra Len- og Stamhuse og fra Præstegaarde, og al denne Jord laa